

Kevin MacDonald vs. Jordan Peterson

Autor: Kevin MacDonald

Celebrita mezi současnými intelektuály **Jordan Peterson** zveřejnil na svém blogu příspěvek „K takzvané ‚židovské otázce‘“. Už samotné vnitřní uvozovky jasně naznačují, že pro něj nejde o otázku skutečnou, ale něco, čím by se mohli zabývat tak nanejvýš „reakcionářští konspirační teoretici“. Ve svém příspěvku odkazuje i na kritiku mé knihy (Kevin MacDonald, *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. Praeger Publishers, 1998) z pera **Nathana Cofnase**. Odkazy na **mé odpovědi** nápadně chybí, což by mohlo o Petersonově intelektuální integritě leccos napovědět.

Člověk si skutečně musí klást otázky ohledně serióznosti někoho, kdo si myslí, že téma, jímž se zabývali mnozí z nejoslavovanějších myslitelů západní tradice, vyřeší příspěvkem na blog o délce 1100 slov.

Kevin MacDonald o Jordanu Petersonovi

Peterson se v posledních měsících proslavil svou odvahou a erudicí při odporu **politické korektnosti**. Vystupuje na **obranu mužů** a osobní zodpovědnosti. Ke cti mu jistě slouží, že svého statusu celebrity dosáhl díky sociálním, nikoliv mainstreamovým médiím. Značná část jeho reputace se opírá o jeho obhajobu tezí vědeckými daty. Spolu s mnoha dalšími samozřejmě tento přístup oceňuji.

Peterson s obzvláštním umem debatuje především o odlišnostech pohlaví a genderové politice. Ve veřejném diskurzu tak napravuje celkem palčivý nedostatek.

Mou důvěrou v jeho věrohodnost však značně otrásl fušerský přístup k židovské otázce, a to včetně osobních výpadů proti mé práci. Vše je to součástí jeho širší ofenzivy proti identitářům, kteří se staví za zájmy své skupiny. Peterson považuje za legitimní jedině zájmy individuální. Což je trochu zvláštní u někoho, kdo se hlásí k evoluční biologii, podoboru zabývajícím se příbuzenskou teorií výběru a u lidí i výběru kulturní skupiny.

Kdyby Peterson přiznal jen samotnou existenci židovské otázky, musel by připustit také reálnost zájmů skupin. Tedy ne jenom rodin, ale i náboženství, etnik a národů.

Klíč - existence skupinových zájmů

Na Západě se neochota uznat existenci skupinových zájmů ukazuje jako sebevražděná pro zdejší tradiční skupiny obyvatelstva evropského původu. Následkem vnucené nebělošské imigrace masového rozsahu, multikulturalismu a elitami netečnými ke smýšlení veřejnosti, se tyto společnosti ocitly na trajektorii. Dráze, která je do konce tohoto století dovede do postavení menšin v zemích, jež ovládaly stovky, a v případě Evropy tisíce let.

Tito migranti na Západě vytvářejí soudržné skupiny spojené identitou a nepokrytě prosazující své skupinové zájmy. Jejich prostor chovat se tímto způsobem roste úměrně úpadku vlivu tradičních populací evropského původu (které jako jediné vytvořily individualistické společnosti). Jakkoliv bych velice rád žil v evropské společnosti individualistického stříhu, za stávajícího stavu se individualistická strategie stala ohromným rizikem.

Což se bez nějaké skutečné drastické změny bude do budoucna zřejmě jen zhoršovat.

Kazatelé individualistické ideologie směřjí v režimu politické korektnosti fungovat vcelku bez komplikací, protože se důsledně vymezují zejména proti identitářství bělošskému. Při zachování současného kurzu se však ze západní individualistické kultury brzy stane jen zašlá vzpomínka, až se moci spolu se bělošskými levicovými spojenci pevně chopí nově příchozí, kteří už dnes ze všech sil prosazují právě tu agendu, jež se Petersonovi tak přičí.

V Americe momentálně neběloši představují **44% voličů Demokratické strany**, což se v následujících letech s pokračujícím přílivem více než milionu nebělochů každý rok bude jen zvyšovat.

Individualisté žijí v přesvědčení, že se z těchto nově přibývajících obratem stanou dobří Západané a že dnes takový rozmach zažívající politika identity vymizí, což se jeví jako risk skoro nevyhnutelně vedoucí ke katastrofě. Politika je stále více **podbarvena rasou** (asi 60% bělochů volí republikány a tato strana dostává skoro 90% hlasů právě od nich).

Propast ve schopnostech a výsledcích mezi skupinami se stává bohatým zdrojem politického napětí a celková míra společenské soudržnosti a ochoty podílet se na veřejných statcích rychle upadá.

Tento proces je pro tradiční západní bělošské většiny nepokrytou katastrofou.

Peterson překládá tezi, že židovská inteligence sama o sobě vysvětluje všechny aspekty židovských úspěchů a vlivu. Užívá při tom odhad IQ aškenázských Židů v rozmezí 112-115 (a pro své výpočty jeho horní hranici, tj. 115), tedy o něco vyšší než Lynnův odhad 110-112. Svě tvrzení o diskriminaci Židů v přijímacích řízeních na elitních univerzitách opírá o **tento článek z Newsweeku**. Ten však mluví o diskriminaci Židů „zkraje minulého století“ - kdy k němu nepochybně docházelo.

Co to má ale společného s dneškem?

Ve skutečnosti jsou totiž Židé na elitních univerzitách ohromně „přezastoupeni“ i při zohlednění jejich lepších testových výsledků, jak ukázal **Ron Unz**. (Shrnutí [zde](#)). Unz popisuje židovský intelektuální úpadek měřený výsledky nejrůznějších soutěží a podobných akcí. Od programu **National Merit Scholarship** (který se soustředí na verbální dovednost, tradiční židovskou devizu) po matematiku a vědecká klání. Za možné vysvětlení Unz označuje rostoucí židovské sebeuspokojení a z toho plynoucí menší snahu.

Což dokládá tím, že mnoho výjimečně úspěšných Židů se v poslední době se častěji rekrutuje z řad imigrantů z někdejšího Sovětského svazu, a tím pádem jsou s větší pravděpodobností i vysoce motivovaní.

Člověku se před očima utváří obraz amerických Židů třetí a čtvrté generace, narozených do luxusu a prostoupených pocitem nároku, kteří tvrdou práci nevnímají jako předpoklad dosažení elitního statusu. V čemž se ostatně v zásadě nemylí. Unz si všímá i toho, že stále větší podíl Židů tvoří příslušníci ortodoxních skupin s relativně nižší inteligencí.

Unz na základě studijních výsledků odhaduje, že Židé by měli mít asi 6% podíl studentů elitních institucí, podstatně méně než stávajících asi 25% na školách tzv. **Břečťanové ligy**. Unz o této disproporcii mluví jako o „naprosto absurdní a bizarní“. „Za posledních cca deset nebo dvacet let se z židovského zastoupení a meritokracie stal protiklad: čím striktnější uplatňování meritokratických kritérií, tím méně přijatých Židů.“

Vydeme-li z hranice IQ 130 (což je dobrá míra pro meritokratické přijetí na elitní školu) a vysokého odhadu průměrné židovské inteligence (IQ 115), 2,1% bělošského obyvatelstva a 15,8% amerických Židů má skóre 130 a vyšší. To znamená 4,2 milionů bělochů a 948 000

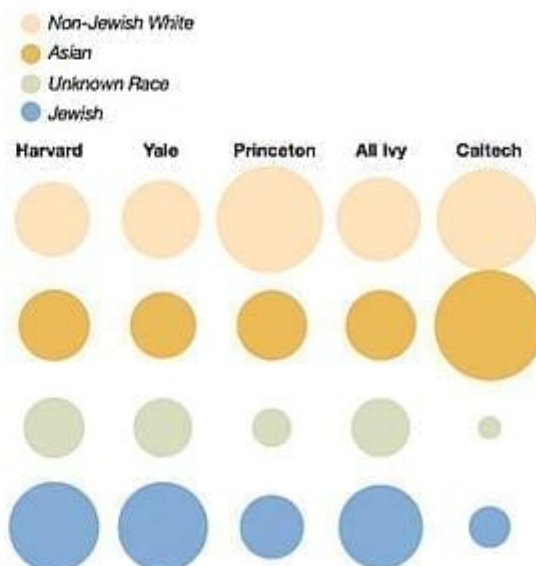
Židů s IQ $IQ \geq 130$, pokud spolu s Petersonem uijeme cifry 200 milionů bělochů a 6 milionů Židů.

Běloši by tedy měli na těchto institucích Židy početně převyšovat v poměru asi 4,3 ku jedné. Vezmeme-li si místo toho horní procento (tedy IQ vyšší než 135), byly by rozdíl méně výrazný, ale nezapomínejme, že tyto výpočty pracují s vysokým odhadem průměrné židovské inteligence.

Podíly obou skupin na školách Břečťanové ligy, jak je v této tabulce udává Unz, jsou však v podstatě totožné.

Elite University Undergraduate Enrollments, 2007-2011

University	Non-Jewish White	Asian	Unknown Race	Jewish
Harvard	18%	16%	12%	26%
Yale	20%	14%	11%	26%
Princeton	37%	16%	5%	13%
Brown	22%	15%	12%	24%
Columbia	15%	16%	10%	25%
Cornell	24%	16%	14%	23%
Dartmouth	42%	14%	6%	11%
Penn	17%	18%	13%	27%
All Ivy League	23%	16%	11%	23%
Caltech	33%	39%	2%	6%
MIT	27%	25%	6%	9%
Stanford	26%	21%	4%	10%
UC Berkeley	21%	40%	7%	10%
UCLA	24%	37%	4%	9%

Source: Appendices C-F

Elite University Undergraduate Enrollments, 2007 - 2011

Peterson argumentuje posunutím hranice IQ na 145, která poměr dále zdatelně snižuje, postrádá však relevanci jak pro drtivou většinu přijímacích procesů na elitní univerzity, tak pro značnou část pracovních pozic v elitních sektorech hospodářství. Problematické je také užití miliardářů jako indikátoru velmi vysoké inteligence nad IQ 145. Peterson totiž nepředkládá důkazy, že by se miliardáři typicky pohybovali v tomto rozpětí inteligence.

Studie **Jonathana Waie** ukázala, že 57% miliardářů chodilo na elitní univerzity (což podle Waie ukazuje na inteligenci v horním 1 procentu) a 88% jich dokončilo bakalářské studium. Což ale jen sotva nějak definitivně dokazuje, že by miliardáři jako skupina měli inteligenci o tři

standardní odchylky nad průměrným bělošským IQ. Tedy $\geq 99.87\%$ obyvatelstva.

Vysoké zastoupení Židů v některých odvětvích navíc ani nelze vysvětlit vyšší průměrnou židovskou inteligencí. Všechny pět největších hollywoodských studií vlastnili v prvních desetiletích existence filmového průmyslu Židé. Vytvořili tedy faktický etnický monopol. I když už v modernější době není fungování odvětví tak přímočaré jako v počátcích, drží si Židé dominantní pozice v médiích.

A to jak v oblasti vlastnictví, tak v produkčních rolích. Což má doložitelný vliv i na jejich obsah, který bývá v souladu s převládajícími pozicemi židovského společenství a zdatně nalevo od amerického mainstreamu. ([zde](#), xlvii-lvi).

Spojování židovského liberalismu s osobnostním rysem „otevřenosti“ je problematické. Mimo jiné i proto, že liberalismus rozhodně není nejvýznačnější charakteristikou Židů v Izraeli, kde se levicové strany těší velmi nízké podpoře. Stranu **Merec**, která zastává podobné pozice jako střední proud demokratických a labouristických politiků, podporují jen asi 4% voličů a **Sionistický tábor** okolo 20%. Dohromady zhruba 27%. Ačkoli se očekávalo, že přistěhovalci aškenázských Židů ze Sovětského svazu posílí levici, tento předpoklad se neuskutečnil. Tito přistěhovalci se ukázali být **silně etnonacionalističtí** (podporují i např. stranu *Jisra'el bejtenu* vedenou otevřeným rasistou Avigdorem Liebermanem).

Existence nižšího izraelského IQ ve srovnání s americkými aškenázskými Židy, však sama o sobě jistě nemůže vysvětlit obecnou nechuť izraelských Židů k liberalismu.

Petersonova tvrzení o židovské osobnostní „otevřenosti“ („*Openness*“) se nezakládají na zjištěních z na Židech provedených studií, ale na obecných příkladech z literatury. Ty jsou obvykle vypracovány na základě odpovědí univerzitních studentů, jež následně extrapoloval na Židy jako celek. Obecně sice byla zjištěna značná korelace mezi inteligencí a otevřeností, ta však příliš nevysvětluje většinu variance.

Například studie, jejímž byl Peterson spoluautorem, zjistila korelaci .30 mezi otevřeností a **g** korelace v rozmezí .11 a .30 mezi a šesti aspekty otevřenosti, s celkovým průměrem .2. 1] Ta znamená, že korelace vysvětluje asi 9% rozdílu v otevřenosti. U jednotlivých prvků se toto číslo pohybuje mezi 1% a 9%, s průměrem 4%. I když tedy víme o něčí vysoké inteligenci, nedává nám to spolehlivou předpověď také o jeho vysoké míře psychologické otevřenosti. 2]

Hlavní teze *The Culture of Critique* zní, že mnou popisovaná hnutí nebyla otevřená inovátorským myšlenkám ani důkazům zpochybňujícím platnost zavedené linie. Jejich příslušníci se otrocky kořili charizmatickým vůdcům jako Freud, Boas, Trockij a Luxemburgová. Prostřednictvím vzájemného citování a propagace vznikaly „společnosti vzájemného obdivu“. Disidenti byli jednoduše vyloučeni nebo ignorováni.

Takovéto chování dobře zapadá do historické dynamiky židovských skupin v tradičních evropských společnostech. Typické pro ně byly silné autoritářské tendence, a rabín v tomto prostředí vládl mocí doslova absolutní. Podobné ovzduší panovalo i uvnitř židovských

intelektuálních a politických hnutí, jimž se věnuji v *The Culture of Critique*. Nefungovala v nich otevřenost empirickému bádání či experimentům.

Lidé zastávající názory odlišné od těch ortodoxních, jako např. Freudem předložený **Oidipův komplex**, byli vyloučeni. Často při tom byla také pošpiněna jejich pověst. Všechna hnutí udržovala blízký vztah s židovskou levicí.

Historicky tedy tolerance nebo boj za občanské svobody rozhodně nebyly poznávacím znamením židovské levice. Stačí jen vzpomenout na vysoké židovské zastoupení v otevřeně i skrytě komunistických organizacích až do 50. let minulého století. Nebo jejich **elitní postavení** v Sovětském svazu od bolševické revoluce přinejmenším do 30. let. Tedy periody masového vraždění, deportací etnických skupin a politického útlaku.

V tomto kontextu jistě stojí za zmínku, že levice v USA i jinde na Západě stále výrazněji tíhne k autoritářství, hlavně v univerzitním prostředí, kde jsou soudobí „heretici“ vystaveni veřejnému ostouzení i útokům.

Osobnosti s odlišnými názory pak často musejí své akce rušit nebo čelit vyrušujícím a někdy i násilným davům levicových demonstrantů. Jen sotva důkaz nějaké tradičně chápané otevřenosti. Liberálové nadšeně tleskají kybernetické cenzuře bělošských identitářů. Velice vágně vymezené „projevy nenávisti“ („*hate speech*“) jsou stále tvrději stíhány a trestány.

V západní Evropě státem s užitím trestního práva, v Americe pak neformálními, ale o nic méně účinnými postihy.

Tyto zákony – neslučitelné s klasicky liberálními společnostmi, jaké si Peterson představuje – vznikají a nabývají platnosti velkým dílem i díky úsilí **židovských organizací** v západních zemích.

Židovské politické preference nekorelují s jejich sociálně-třídním postavením, jako tomu bývá u Nežidů. („Židé vydělávají jako episkopalisté [ve skutečnosti ještě víc], ale volí jako Portorikánci“, jak to vyjádřil **Milton Himmelfarb**). Tato propast mezi ekonomickými zájmy a politickou ideologií je patrná už přinejmenším od 20. let 20. století.

A skutečně. Židé z ústředního výboru CPUSA (Americká komunistická strana) v období 1921-1961 obvykle byli středostavovského původu, kvalifikovaného postavení a do strany vstoupili ještě před hospodářskými turbulencemi velké krize. I novolevicoví studentští radikálové v 60. letech z velké části pocházeli z velmi vzdělaných a zámožných rodin. A dokonce i úspěšní židovští kapitalisté obvykle zaujmají levicovější politické postoje než jejich nežidovské protějšky.

Připomeňme si také slova **Charlese Silbermana** o přitažlivost, již pro Židy má

„Demokratická strana... se svou tradičně otevřenou náručí k ne-anglosaským

(„WASP“) etnickým skupinám. Význačný ekonom, který silně nesouhlasil s ekonomickou politikou (prezidentského kandidáta Waltera) Mondalea, pro něj přesto hlasoval. ‚Sledoval jsem v televizi stranické shromáždění, vysvětlil, ‚a republikáni prostě nevypadali jako mí lidi.‘

Z podobných pohnutek hlasovala v roce 1980 řada Židů pro Cartera, a to i navzdory značným antipatiím k jeho osobě. ‚Raději bych žil v zemi vedené tvářemi z Demokratického konventu než těmi z Republikánského‘, řekl mi slavný spisovatel.“ (*A Certain People: American Jews and Their Lives Today*, s. 347–348).

Zdá se tedy relevantní zabývat se dalšími vysvětleními příčin židovského upřednostňování levice, především pak toho, jak Židé vnímají sami sebe v kontextu většinové společnosti. Vztah levičáků k židovské identitě (jímž se zabývám ve třetí kapitole *The Culture of Critique*) ukazuje na velmi komplexní židovské identity s prvky sebeklamu.

Typickým motivem, velmi patrným například v knize Normana Podhoretze *Why Are Jews Liberals?* (**Proč jsou Židé levicově orientovaní?**), je jejich „plačtivé“ vnímání židovských dějin. Nedílná součást židovské výchovy i sebeidentifikace.

Dějiny Židů na Západě nahlíženy touto optikou se podobají nekonečnému slzavému údolí. Od zničení druhého Chrámu Římany, přes mnohá vypovězení ve středověku a ruské pogromy na sklonku 19. století až po vyvrcholení v holocaustu. Nejsilnější motivací židovských intelektuálních hnutí analyzovaných v mé knize byla jejich prospěšnost v boji proti antisemitismu.

V průběhu 20. a 30. let 20. století Židé z celého světa hleděli na Sovětský svaz a komunismus tak zálibně i proto, že antisemitismus byl v SSSR postaven mimo zákon. A Židé – jak bylo všeobecně známo – zastávali přední pozice v elitních patrech sovětské společnosti.

Relativně vyšší inteligence však ještě automaticky neznamena sklony k nepřátelsky naladěné kultuře, jak ji popisuji v mé knize. U Židů pozorujeme výrazný trend silného vlivu na média, kulturní tvorbu, informace ve společenských vědách a v příbuzných oborech i na politický proces. U čínské diaspory na jihovýchodě Asie však k ničemu podobnému nedošlo. Navzdory její dominantní pozici v místním hospodářství i vyššímu průměrnému IQ.

Číňané v těchto zemích nezformovali kulturní elitu a nesoustředili do svých rukou vlastnictví médií ani prostředků vytváření kultury.

Následující pasáž popisující politické postoje čínské diaspory v Thajsku je na Židy v západních společnostech nepoužitelná už přinejmenším od dob osvícenství:

Jen málo ví nebo jim záleží na omezení nabývání občanství, národnostních právech a politické činnosti obecně. Mnoho prostoru pak těmto omezením nevěnuje ani

čínský tisk. Číňanům jde v první řadě o dobré živobytí, případně o to získat bohatství, a tak se o formální politický život země, v níž žijí, zajímají jen velmi pasivně. 3]

Petersonova analýza tak v konečném hodnocení nebere v potaz důležité prvky židovského úspěchu a zapojení do kultur západních zemí. Opakovaně jsem se vyjádřil, že kdyby měli Židé stejné zájmy jako tradiční obyvatelstvo a kulturu společností, v jejichž středu žijí, příliš by vlastně nezáleželo na tom, že se stali elitami těchto společností. Vzhledem ke svému vysokému IQ a dalším vlastnostem a sklonům (včetně vytváření etnických sítí) jsou totiž Židé předurčení k úspěchu ve společnostech západního typu.

Problém pak hledejme především v tom, že židovské elity nezaujímají postoje v souladu se zájmy tradičního západního obyvatelstva evropského původu a jeho kultury. Zejména v otázce imigrace a multikulturalismu. Tento stav trvá dodnes a zůstává charakteristickým rysem celého organizovaného židovského společenství. Petersonova analýza se jeví jako nedostatečná především proto, že přehlíží židovské chápání jejich identity. I to, jak ovlivňuje angažovanost židovské diaspory na levici.

Peterson pokleká před mocnými tohoto světa, díky čemuž velice zbohatnul. Je přesně oním typem „rebela“, který mají multikulturální elity rády. Svolného podílet se na jejich cenzuře lidí ochotných odhalit moc těchto elit i jejich nepřátelství k západním lidem i kultuře.

Až začne Peterson konečně ronit slzy i za naše lidi, budeme ho moci s jistotou označit za neohroženého bojovníka za pravdu.

Poznámky:

1] Colin DeYoung, Jordan Peterson, and Daniel Higgins, “Sources of Openness/Intellect,” *Journal of Personality* 73, č. 4 (srpen 2005): s. 825–858.

2] Nejvyšší korelace z těchto jednotlivých aspektů (.28 a .30) byly zjištěny pro hodnoty a ideje. Lidé s vysokou úrovní ukazatele hodnot jsou politicky liberální, zatímco ti na opačné straně spektra tíhnou k nepružnějším postojům. Např. víře v jedno pravdivé náboženství. Lidé na pravé straně křivky idejí se ochotně staví k řešení komplexních problémů. Tato data se objevují i v této studii, kterou Peterson cituje na svém blogu.

3] Coughlin, R. J. (1960). *Double Identity: The Chinese in Modern Thailand. Hong Kong and London*: Hong Kong University Press and Oxford University Press, s. 169.

Polemika Kevina MacDonalda *A Reply to Jordan Peterson* vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 10. května 2018.